

ความเป็นมาของปัญหา

นวนิยายของโทนี มอร์ริสัน (Toni Morrison) สะท้อนปัญหาของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ในสภาพการณ์ที่คนผิวดำจะต้องดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางการกีดกันทางด้านสีผิวและเชื้อชาติอันเป็นภาวะความกดดันแต่เบื้องต้นที่คนผิวดำจะต้องเผชิญหน้าไม่เว้นวัน อิทธิพลทางการแบ่งแยกเชื้อชาติที่ก่อให้เกิดคนผิวดำต้องตกอยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าคนผิวขาวในทุกๆทางส่งผลให้เกิดค่านิยมชื่นชมความเป็นคนผิวขาวอย่างมากในสังคมอเมริกัน และค่านิยมดังกล่าวเป็นผลทำให้คนผิวดำบางคนเกิดความรู้สึกชิงชังในสีผิวของตนเองโดยหันไปยอมรับ และชื่นชมลักษณะทางกายภาพแบบคนผิวขาว ก่อให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างคนผิวดำด้วยกันเอง ความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันจึงเกิดขึ้นไม่ว่าความแปลกแยกนั้นจะปรากฏระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาว หรือระหว่างคนผิวดำกับคนผิวดำด้วยกันเอง และความแปลกแยกที่สืบเนื่องจากปมปัญหาแต่เบื้องต้นคือเรื่องของเชื้อชาตินี้ได้ก่อให้เกิดปัญหาวิกฤตต่างๆตามมา

เป็นเวลานานนับศตวรรษที่คนผิวดำต้องเผชิญกับความจริงของสังคมที่เต็มไปด้วยอคติและความอยุติธรรมที่คนผิวขาวเป็นผู้สร้างและกำหนดขึ้น เป็นผลให้คนผิวดำที่ดำรงชีวิตอยู่ ณ ดินแดนโลกใหม่คือสหรัฐอเมริกาต้องประสบกับความทุกข์ทรมานจนนำมาสู่โคกนาฏกรรมแห่งชีวิตที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้เริ่มก่อขึ้น หากแต่เป็นชะตากรรมที่คนผิวขาวเป็นผู้กำหนด และมีอิทธิพลอย่างมากต่อชะตาชีวิตของคนผิวดำ

นับตั้งแต่มีการซื้อขายทาสทางตอนใต้ของทวีปแอฟริการะหว่างหมู่เกาะเวสต์ อินดีส ชาวแอฟริกันจำนวนมากต้องจากแผ่นดินถิ่นเกิดไปสู่ทวีปอเมริกาเพื่อขายแรงงานทาสให้กับชนผิวขาวที่อาศัยอยู่ในรัฐทางภาคใต้ เนื่องจากระบบเศรษฐกิจของรัฐทางใต้เป็นแบบเกษตรกรรมในขณะที่ยุโรปเห็นว่าเป็นแบบอุตสาหกรรม การทำไร่ขนาดใหญ่ของรัฐทางภาคใต้จึงจำเป็นต้องใช้แรงงานทาสมาก เพราะทาสผิวดำเป็นพวกแข็งแรงและอดทนต่องานหนักมากกว่าคนผิวขาว การจับตัวชาวแอฟริกันนับล้านจากทวีปแอฟริกาไปยังอเมริกา บรรพบุรุษของพวกเขาเหล่านั้นต้องถูกโบยตีอย่างทารุณมานับเป็นเวลาร้อยๆปีในเรือนทาสในอเมริกา และถูกไล่ต้อนให้ไปทำงานในทุ่งนาด้วยเส้นหนัง ถูกนำมาแลกเปลี่ยนซื้อขาย ถูกทารุณกรรมไม่ต่างอะไรกับวัวควาย อีกทั้งยังได้รับค่าแรงที่ไม่เป็นธรรม ดังนั้นการเป็นทาสของพวกคนผิวดำนั้นจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ยากอย่าง

แสนสาหัส เพราะเมื่อเป็นทาสแล้วก็ต้องเป็นไปตลอดชีวิตจนตราប់ขั้วลูกขั้วหลาน และต้องผจญกับการกดขี่ข่มเหงของเจ้านายผิวขาวที่ไ้แรงงานทาสอย่างหนัก วิถีรสนธิทิสรีภาพต่างๆนานา ทำให้ทาสมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น ความเป็นไปแห่งชีวิตของการเป็นทาสที่ดุจดังทุพพลภาพเช่นนี้ดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งถึงยุคของการปลดแอกไ้ตรวนแห่งสิทิสรีภาพ นั่นคือประธานาธิบดีลินคอล์นประกาศเลิกทาส ทาสผิวดำจึงเป็นอิสระนับแต่นั้นมา

ในระหว่างสมัยฟื้นฟูหลังสงครามกลางเมือง คนผิวดำได้มีโอกาสออกเสียงมีส่วนร่วมในการปกครองส่วนท้องถิ่น และมีโอกาสปฏิบัติงานเป็นข้าราชการเหมือนกับพลเมืองอเมริกันทั่วไป แต่แล้วเมื่อวันปลั่งงไปคนผิวดำก็ราวกับจะค่อยๆกลายสภาพเป็นทาสเหมือนเดิม ความแตกต่างทางสีผิวก่อให้เกิดการเหยียดผิว คนผิวขาวคิดว่าตนมีสถานะที่เหนือกว่า สูงส่งกว่าคนผิวดำ เพราะผิวที่ดำเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของความเป็นทาสที่อยู่ใต้อำณัติของคนผิวขาวที่ได้ดำเนินมาเป็นเวลาย่อยๆปีแล้ว และผิวที่ขาวก็เปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของการเป็นเจ้าของทาสของคนผิวดำที่ได้ดำเนินมาตั้งแต่ยุคเริ่มแรกแล้วเช่นเดียวกัน ทศนคติดังกล่าวได้ฝังรากลึกลงไปในสังคม ในจิตใจของประชาชนทั่วไปในประเทศนี้ ก่อให้เกิดการเหยียดผิว กีดกันสิทธิต่างๆของคนผิวดำที่พึงจะได้รับ การปฏิบัติต่อคนผิวดำเสมือนกับคนชั้นต่ำของสังคมก่อให้เกิดความอยุติธรรมขึ้น คนผิวดำจะถูกปิดกั้นโอกาสในการหางานทำ การศึกษา ตลอดจนการใช้ที่สาธารณะต่างๆ ส่งผลให้คนผิวดำไม่อาจจะยกระดับความรู้ความสามารถและคุณภาพชีวิตให้ทัดเทียมกับคนผิวขาวได้ คนผิวดำจึงต้องเผชิญกับความจริงอันโหดร้ายของสภาพชนกลุ่มน้อยที่ต้องขึ้นอยู่กับความต้องการของชนกลุ่มใหญ่ที่เคยวางอำนาจเหนือ และยังมีอำนาจควบคุมอยู่ทุกด้าน

วชิรญา บัวศรี (2530) ได้อธิบายถึงระบบการแบ่งแยกผิวในประเทศสหรัฐอเมริกาในหนังสือแปลเรื่อง *ผู้นำนิโกร อเมริกัน ดร. มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์* ว่า ระบบการแบ่งแยกผิวเริ่มปรากฏอย่างถูกต้องตามกฎหมายตามรัฐต่างๆของภาคใต้เรื่อยมา ในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1901 รัฐจอร์เจียเริ่มระบบสหพันธ์รัฐภาคใต้ขึ้นใหม่โดยการจำกัดสิทธิของคนผิวดำเช่นเดียวกับรัฐภาคใต้อื่นๆ ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาซึ่งควรจะเป็นหลักประกันแห่งเสรีภาพของชาวอเมริกันทั้งหมด ได้พยายามเลี่ยงทุกทางที่จะรักษาความยุติธรรมในเรื่องสิทธิของคนนับล้านๆ โดยออกกฎหมายที่มีลักษณะแบ่งผิวอย่างชัดแจ้งให้มีผลบังคับใช้ ในหลายรัฐความยุติธรรมขึ้นอยู่กับผู้พิพากษาที่เลือกขึ้นมาโดยบุคคลกลุ่มหนึ่งในชุมชน เพื่อใช้อภิสิทธิเหนือเสรีภาพและชีวิตของคนอีกกลุ่มหนึ่ง ชายหญิงผิวดำซึ่งทหารนับหมื่นนับแสนได้พลีชีวิตต่อสู้เพื่อเสรีภาพของพวกเขาถูกกีดกันให้นั่งอยู่ตอนหลังของรถไฟและตามสถานเริงรมย์ต่างๆ รัฐต่างๆพากันปล่อยปละละเลยหน้าที่สำคัญเบื้องต้นในอันที่จะให้การศึกษแก่เด็กผิวดำ เพื่อจะเตรียมให้เขาเป็นพลเมืองดีต่อไปในภายภาคหน้า

ความอยุติธรรมที่ถูกกฎหมายเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความกดดันให้กับคนผิวดำมากยิ่งขึ้น พวกเขาถูกปฏิบัติราวกับคนชั้นต่ำของสังคม มีสถานที่หลายแห่งที่คนผิวดำถูกห้ามมิให้เข้าไป มีอะไรหลายอย่างที่คนผิวดำถูกห้ามมิให้มีสิทธิทำ พวกเขาจะต้องเลี้ยงไปไม่แต่ต้องสิ่งของบางอย่างหรือคนบางคน หากพวกเขาเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยของคนผิวขาวก็ต้องประสบปัญหาการเหยียดแถมไม่เว้นแต่ละวัน การจ้องมอง การทำสีหน้า การพูดถากถางและการทำปฏิกริยาดูหมิ่นต่างๆ ซึ่งทำให้ชีวิตของนักศึกษาผิวดำเหมือนกับตกอยู่ในภาวะสงครามแบบกองโจรในสนามรบซึ่งไม่มีการประกาศสงครามอย่างเปิดเผย นอกจากนี้คนผิวขาวมักจะดูถูกคนผิวดำเสมอ เพราะในโมภาพของคนผิวขาวแล้ว คนผิวดำคือผู้ที่ชอบมาสายเสมอ พูดจาเสียงดัง หัวเราะร่วนอยู่เสมอ และสกปรกเลอะเทอะ

ภาวะความกดดันที่รุนแรงดังกล่าวได้บีบคั้นให้ชาวผิวดำจำนวนมากประท้วง และเสนอแผนการต่างๆ ในการที่จะต่อต้านและเรียกร้องสิทธิต่อคนผิวขาว มาร์คัส การ์วี (Marcus Garvey) ชาวจาไมกาคืออีกผู้หนึ่งที่มีบทบาทในการประท้วงต่อต้านคนผิวขาว เขาเป็นผู้ก่อตั้งขบวนการนิยมนิวดำซึ่งเป็นขบวนการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดขบวนการหนึ่งแห่งประวัติศาสตร์ต่อต้านของคนผิวดำ การ์วีแสดงการดูถูกการต่อสู้ของคนผิวดำหัวรุนแรงกลุ่มหนึ่งอย่างเปิดเผย เขากล่าวว่าไม่มีการประท้วงหรือการก่อวินาศกรรมใดๆ จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมที่สำคัญแก่พวกชนกลุ่มน้อยที่ถูกบีบคั้นอยู่ท่ามกลางคนหมู่มากซึ่งเกลียดกลัวพวกเขาได้ การ์วีเรียกร้องให้คนผิวดำกลับไปแอฟริกาในราว ค.ศ. 1920 แม้ว่าเขาจะทำการนี้ไม่สำเร็จ แต่เขาก็ก่อให้เกิดปฏิกริยาจากคนผิวดำอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย อันเป็นการแสดงถึงความไม่พอใจที่ฝังลึกอยู่ในหมูชนิวดำซึ่งมีมากจนกระทั่งรู้สึกหมดหวังในโอกาสที่จะได้มีชีวิตที่เป็นสุขและได้รับความพอใจในสังคมอเมริกา

ชัยชนะของการ์วีมีต้นเหตุอยู่ที่การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ จะเห็นได้จากการที่คนผิวดำเริ่มอพยพขึ้นไปทำงานอยู่ทางภาคเหนือ เพราะตามเมืองต่างๆ ในภาคเหนือเช่นที่เมืองแฮทฟอร์ด รัฐคอนเนตทิคัทไม่มีการเหยียดผิวรุนแรงเหมือนทางภาคใต้ บรรยากาศแห่งความกลัวและความหวาดวิตกซึ่งปกคลุมอยู่ทั่วประเทศทางใต้ซึ่งถือผิวนั้นมิได้กรายมาถึงทางเหนือ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ยังเห็นได้จากการที่คนผิวดำได้กลายเป็นชาวเมืองและมีความรุนแรงมากขึ้น การที่รวมกำลังกันทำให้เกิดพลังในการใช้เทคนิคทางกฎหมายและการต่อรองของผู้นำคนผิวดำ สิ่งเหล่านี้ได้ดำเนินสืบเนื่องต่อกันมาจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1930 - 1940 และถึงขีดสุดในช่วงทศวรรษที่ 50 และ 60

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Martin Luther King, Jr.) มีบทบาทในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคอย่างมากในช่วงทศวรรษที่ 50 และ 60 เขาออกเดินทางไปตามรัฐต่างๆ ทั่วภาคใต้เพื่อถ่ายเทอุดมการณ์ในการเรียกร้องสิทธิและความยุติธรรมต่างๆ ให้กับคนผิวดำ ในขณะที่เดียวกันเขาก็รวบรวมสมัครพรรคพวกตามรัฐต่างๆ ที่มีอุดมการณ์เดียวกันกับเขาให้ลุกฮือขึ้นมาต่อสู้กับคนผิวขาวด้วยสันติวิธี โดยการเดินขบวนเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค ภราดรภาพและความยุติธรรมไปตามเมืองต่างๆ เริ่มจากเมืองมอนต์โกเมอรี เมืองหลวงของรัฐอลาบามา เบอร์มิงแฮม วอชิงตัน ดี.ซี. และอีกหลายๆ เมืองในเวลาต่อมา คนผิวดำในรัฐภาคใต้ที่มีอุดมการณ์เดียวกันกับเขาก็ได้ร่วมมือกับเขาเป็นอย่างดี และได้ร่วมใจกันว่าบาตรไม่ซื้อสินค้าในร้านของคนผิวขาว ไม่เข้าไปรับประทานอาหารในร้านของคนผิวขาว ไม่ขึ้นรถประจำทางที่มีคนผิวขาวเป็นผู้ขับเป็นเวลาพิเศษ โดยใช้วิธีการพึ่งพาอาศัยรถส่วนตัวของคนผิวดำด้วยกันแทน งดซื้อหนังสือพิมพ์และบอกเลิกเป็นสมาชิกหนังสือพิมพ์บางฉบับที่ต่อต้านคนผิวดำ จนกระทั่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ ต้องเลิกล้มกิจการไปในที่สุด

วิธีการต่อต้านประท้วงของพวกเขาคนผิวดำนับว่าได้ผล ถือเป็นการกดดันรัฐบาลที่ดีที่สุด เพราะในวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 1954 คำพิพากษาของศาลฎีกามีผลตามกฎหมายให้ยกเลิกการแบ่งแยกผิวบนรถโดยสารประจำทาง ต่อมาในวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1955 ศาลฎีกาได้ออกคำสั่งให้โรงเรียนเลิกระบบแบ่งผิวโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อคำสั่งนี้ออกมาประชาชนผิวขาวทั่วรัฐภาคใต้ก็พากันลุกฮือคัดค้าน บรรยากาศเปลี่ยนเป็นตึงเครียด ความวุ่นวายต่างๆ เริ่มคืบคลานเข้ามา แล้วก็ตามมาด้วยการกระทำอันโหดร้ายซึ่งทำให้คนผิวดำทั้งหลายพากันระวังตัวเตรียมรับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในทางร้ายที่จะตามมาอีก ในวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1955 เอ็มเมทท์ ทิล (Emmett Till) เด็กชาวเมืองมิสซิสซิปปี อายุ 14 ปี ได้มาพักผ่อนวันหยุดกับญาติใกล้เมืองมันนีในมิสซิสซิปปี ถูกลักพาตัวไปทรมานอย่างทารุณ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้คิงและคนผิวดำคนอื่นๆ พากันไม่พอใจ

อาจถือได้ว่าช่วงทศวรรษที่ 50 และ 60 เป็นช่วงที่เกิดเหตุการณ์ตึงเครียดไปทั่วสหรัฐอเมริกาในเรื่องการประท้วงต่อต้านเรียกร้องสิทธิและความเสมอภาคของคนผิวดำ การเดินขบวนต่อต้านความไม่ยุติธรรมและการออกกฎหมายมอบสิทธิและเสรีภาพบางอย่างให้กับคนผิวดำนั้น มักจะเกิดควบคู่ไปกับความรุนแรงตามเมืองต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการขว้างระเบิดและการลอบฆ่าคนผิวดำ ดังจะเห็นได้จากกรณีสาวคนผิวดำรุ่นใหม่เริ่มจะแข็งข้อขึ้นเรื่อยๆ เมื่อต้นเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1958 สภาเยาวชนคนผิวดำแห่งองค์การเน. เอ. เอ. ซี. พี. ในมิสซิสซิปปี แคนซัสและในนครโอคลาโฮมา ได้เริ่มการนั่งประท้วงติดๆ กัน และในปี ค.ศ. 1958 และ ค.ศ. 1959 เยาวชนผิวดำได้จัดเดินขบวนประท้วงไปยังวอชิงตันเพื่อประณามการดำเนินการอันชักช้าของระบบการรวมผิว ต่อมาในวันที่ 25

เมษายน ค.ศ. 1959 ก็เกิดเหตุการณ์รุนแรงตามมาเมื่อ แมกซ์ เจมส์ ปาร์คเกอร์ ถูกซ้อมทรมานที่ พอปพลาวิล ในมิสซิสซิปปี และในปีนี้ก็ป็นช่วงปีที่ทั่วรัฐภาคใต้มีการขว้างระเบิดและขู่เชิญคนผิวดำ ที่เห็นชัดกว่านี้ก็คือ การแสดงการต่อต้านอย่างเปิดเผยของพวกแบ่งแยกผิวในรัฐภาคใต้ที่มีต่อ กลุ่มคณะกรรมการต่อสู้เพื่อสิทธิเสมอภาคและสำนักงานของรัฐบาลกลางอื่นๆ หลังจากนั้นในปี ค.ศ.1961 และ 1962 ก็เกิดเหตุการณ์ในเรื่องการขึ้นรถเพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของคนผิวดำ เรียกว่าขบวนการ "นั่งรถเพื่อเสรีภาพ" (Freedom Riders) จัดโดยองค์การซี. ไอ. อาร์. ซี. เพื่อแสดงให้สาธารณชนเห็นการบริการขนส่งระหว่างรัฐที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลและคณะกรรมการไอ. ซี. ซี. ที่ให้เลิกการแบ่งแยกผิวในรถโดยสาร การเรียกร้องสิทธิของคนผิวดำในครั้งนี้นำให้เกิดเหตุการณ์พวกถือผิวได้ระเบิดและเผาผลาญโดยสารที่พวกนั่งรถเพื่อเสรีภาพนั่งมา และถูกทำร้ายอย่างป่าเถื่อนในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามคนผิวดำในรัฐภาคใต้อีกยังคงดำเนินการประท้วงด้วยวิธีการต่างๆเรื่อยมาอย่างไม่หยุดยั้ง

บทบาทการเป็นผู้นำในการประท้วงต่อต้านในเมืองต่างๆทั่วรัฐภาคใต้ของ ดร. มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์นั้นนับว่ามีความสำคัญต่อประชาชนคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา การกระทำของเขาและพรรคพวกซึ่งเต็มไปด้วยความกล้าหาญนั้นมีส่วนในการผลักดันให้ประธานาธิบดีในยุคนั้นรับข้อเสนอกึ่งเกี่ยวกับการออกกฎหมายมอบสิทธิของพลเมืองแก่คนผิวดำ ไม่ว่าจะเป็นประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ จอห์น เอฟ. เคนเนดี หรือลินดอน จอห์นสัน ดังเช่นในวันที่ 23 มิถุนายน ค.ศ. 1958 มีการประชุมยื่นข้อเสนองานเรื่องสิทธิเสมอภาคของพลเมืองระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำต่อประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ การเป็นที่ยอมรับของคิงทำให้เขาได้รับเลือกให้เป็นประธานของสมาคมเพื่อปรับปรุงมอนต์โกเมอรีอันเป็นเมืองที่สำคัญของประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิของคนผิวดำในอเมริกา เนื่องจากในอดีตเมืองนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งความพ่ายแพ้และความต่ำต้อยของคนผิวดำ เมืองนี้ตั้งอยู่ตรงโค้งต้นแม่น้ำอลาบามา ในปี ค.ศ. 1954 มีพลเมืองผิวขาวอาศัยอยู่ประมาณ 80,000 คน และมีคนผิวดำอยู่ 50,000 คน คนผิวดำเหล่านี้ไม่อยู่ในฐานะเป็นพลเมืองหรือราษฎร คนผิวขาวในมอนต์โกเมอรีมองคนผิวดำเป็นเสมือนหนึ่งวัตถุ เครื่องมือหรือสิ่งของสำหรับจะใช้สอย คนผิวดำจึงถูกข่มขู่และต้องอดทน นอกจากนี้คิงยังได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในวันพฤหัสบดีที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1964 อีกด้วย (เลโรนี่, เบ็นเน็ต จูเนียร์, 2530)

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าทุกวันนี้ประชาชนคนผิวดำในอเมริกาจะได้รับสิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคทัดเทียมกับคนผิวขาวแล้ว แต่ก็ป็นเพียงเสรีภาพที่ได้รับการบัญญัติเป็นกฎหมายเท่านั้น หากได้ป็นจริงเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันไม่ สงครามความรุนแรงทางร่างกายระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำยังคงปรากฏอยู่ในสังคมเรื่อยมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ เพราะป็นอคติที่ฝังราก

กลับมาเป็นเวลาร้อยๆปีแล้วในเรื่องการเหยียดผิว อันก่อให้เกิดภาวะแห่งความแปลกแยกทั้งทางกายและทางความรู้สึกระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ ยากที่จะลบไปจากใจของคนทั้งสองเชื้อชาติได้

ความเจ็บปวดในสถานภาพของคนผิวดำที่ถูกจำกัดสิทธิอันพึงมีพึงได้ และการที่ต้องเผชิญกับปัญหาเรื่องการเหยียดผิวจนกระทั่งทำให้เกิดความแปลกแยกในสังคมอเมริกันดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความโกรธแค้นที่คนผิวดำมีต่อคนผิวขาวอย่างยากที่จะบรรยายได้ ความโกรธแค้นอย่างฝังรากลึกมิได้เกิดขึ้นเฉพาะประชาชนคนผิวดำทั่วไปเท่านั้น แม้กระทั่งนักเขียนก็ยังได้สะท้อนความรู้สึกดังกล่าวออกมาในผลงานไม่ว่าจะเป็นบทกวีหรือนวนิยาย โทนี่ มอร์ริสัน เป็นตัวอย่างหนึ่งของการแสดงความเจ็บแค้นดังกล่าว นวนิยายทุกเรื่องของเธอนอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงภาวะความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันที่มีชนผิวขาวเป็นส่วนใหญ่แล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงที่มีอยู่ในตัวละคร ไม่ว่าจะความรุนแรงนั้นจะเป็นความรุนแรงที่ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกของตัวละคร หรือความรุนแรงที่สังคมกระทำต่อตัวละคร ความรุนแรงนี้เป็นความเจ็บปวดในสถานะความเป็นอยู่ ตลอดจนความไม่พอใจในสถานะ “แปลกแยก” ซึ่งถูกกำหนดบทบาทโดยคนผิวขาว ภาวะของความเป็นอยู่และมีอยู่ของคนผิวดำเหล่านี้ได้เพาะบ่มความรู้สึกเบื่องลี้กของมอร์ริสันจนค่อยๆกลายเป็นความเคียดแค้นและต่อต้านจนสื่อมวลชนของอเมริกาได้เคยตั้งฉายาให้เธอว่า “เทพธิดาแห่งการแก้แค้น” เพราะในนวนิยายทั้ง 6 เรื่องของเธอเป็นเสมือนตำนานเรื่องราวแห่งความเคียดแค้นของคนผิวดำที่ถูกแกล้งแหยงและบรรยายถึงรายละเอียดอันเกี่ยวเนื่องกับจิตสำนึกของการแบ่งแยกและเหยียดผิวของสังคมอเมริกันไว้อย่างละเอียดลึกลับ

โทนี่ มอร์ริสันเคยให้สัมภาษณ์ว่า “งานเขียนของเธอทั้งหมดล้วนได้รับแรงบันดาลใจมาจาก...ความเจ็บ...ซึ่งมีอยู่มากมายในวงวรรณกรรม” ซึ่งก็หมายถึงสิ่งที่ยังไม่ถูกนำมาเขียน หรือยังไม่มีใครกล้าพอที่จะเขียนถึง อันได้แก่ “โลกแห่งชีวิตของคนดำที่เป็นดั่งคนนอก...ถูกมองข้ามและไร้สิทธิอันพึงได้ทั้งปวง” (สกุล บุญยทัต, 2540: 119 – 120)

ด้วยเหตุแห่งความโดดเด่นในงานเขียนของโทนี่ มอร์ริสันทั้งในด้านการชูประเด็นปัญหาคนผิวดำที่สืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ด้วยการชี้ให้เห็นถึงภาวะความแปลกแยก อันเป็นที่มาของปัญหาวิกฤตต่างๆ และมีที่มาจากกรเหยียดสีผิวและการกดขี่คนผิวดำ ตลอดจนความโดดเด่นในด้านกลวิธีการประพันธ์ จนกระทั่งทำให้เธอได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรมในปี ค.ศ. 1993 จนมีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันทั่วไปถึงเนื้อหาสาระในงานเขียนของเธอ ด้วยความเป็นมาของปัญหาเหล่านี้จึงนำมาสู่จุดมุ่งหมายของการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ปรากฏในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสัน
2. ศึกษาวิเคราะห์ศิลปะการประพันธ์ของผู้แต่ง

สมมุติฐาน

1. นวนิยายของโทนี่ มอร์ริสัน สะท้อนถึงความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัยซึ่งเกิดจากการเหยียดสีผิวและการกดขี่คนผิวดำอันนำไปสู่ปัญหาวิกฤตทั้งในระดับสังคม การเมืองและปัจเจกบุคคล
2. ศิลปะการประพันธ์ของโทนี่ มอร์ริสันมีลักษณะเฉพาะตน และมีส่วนช่วยในการนำเสนอภาวะความแปลกแยกนี้

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์ในรายละเอียดของความแปลกแยกของคนผิวดำสาเหตุและผลกระทบของความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัยซึ่งมีบทบาทสำคัญในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสัน ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์ศิลปะการประพันธ์ของผู้แต่งในฐานะที่มีความน่าสนใจ และมีส่วนช่วยสนับสนุนการนำเสนอภาวะความแปลกแยกของตัวละครผิวดำในเรื่อง

นวนิยายที่นำมาศึกษาเป็นนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันมีจำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

1. *The Bluest Eye* (1970)
2. *Sula* (1973)
2. *Song of Solomon* (1977)
3. *Tar Baby* (1981)
4. *Beloved* (1987)
5. *Jazz* (1992)

วิธีการวิจัย

1. ศึกษาชีวประวัติของโทนี่ มอร์ริสัน และศึกษาวิเคราะห์นวนิยายทั้ง 6 เรื่องของโทนี่ มอร์ริสัน เพื่อหาแก่นความคิดร่วมและแก่นความคิดย่อย
2. ศึกษาทฤษฎีความแปลกแยก
3. ศึกษาประวัติศาสตร์ของชาวแอฟริกันในช่วงที่ถูกนำเข้ามาเป็นทาสในประเทศสหรัฐอเมริกา และศึกษาถึงสภาพสังคมของคนผิวดำในอเมริกาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20
4. วิเคราะห์ความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 6 เรื่อง รวมถึงวิเคราะห์ศิลปะการประพันธ์ของผู้แต่ง
5. เรียบเรียงวิทยานิพนธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงภาวะความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อันจะเป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมที่นำเสนอภาพลักษณ์ของคนผิวดำต่อไป